

Departementet

J.nr. BLS-101-00365

Den 31. januar 2008

Miljøministerens svar på spørgsmål nr. 92 (alm. del) stillet af Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg.

Spørgsmål 92

Vil ministeren udarbejde en opgørelse over de mest almindelige begrundelser for at give henholdsvis dispensation/ikke dispensation fra skovbyggelinjer?

Svar

I besvarelsen af spørgsmålet er det forudsat, at spørgsmålet ligesom de samtidigt stillede spm. 90 og 91 vedrører afgørelser om at ophæve eller indskrænke skovbyggelinjen.

Afgørelser om konkret dispensation, som er den administrative hovedregel ved afgørelser om fravigelse af skovbyggelinjen, træffes af kommunerne. En konkret dispensation betyder, at et tilladt byggeri kan opføres, mens nyt byggeri kræver en ny tilladelse.

Når en byggelinje indskrænkes, kræves ikke tilladelse til senere byggeri på de arealer, der ikke længere er omfattet af beskyttelseslinjen. Indskrænkning af byggelinjen sker normalt i forbindelse med planlægning, der gør op med hensynet til landskabet. Miljøministeriets miljøcentre har fra 1. januar 2007 overtaget kompetencen til at træffe afgørelse om ophævelse eller indskrænkning af bla. skovbyggelinjen.

Ved brev af 14. januar 2005 fremsendte den daværende miljøminister en besvarelse til Folketingets Miljø- og Planlægningsudvalg på et tilsvarende spørgsmål (Alm. Del - spm. 160).

Det fremgår bla. af ministerens svar, at de fem mest almindeligt forekommende sager, hvor styrelsen normalt tillader indskrænkning af Skovbyggelinjen er:

- kontinuert byudvikling i sammenhæng med det eksisterende bymønster
- byudvikling, hvor byen er omkranset af skovarealer
- der er en vej eller byggeri imellem skoven og det planlagte byggeri

- der er ikke tale om en egentlig skov men f.eks. et træbevokset areal med skovkarakter, som f.eks. et offentligt ejet bevoksningsbælte langs jernbane eller motorvej
- tilsagn om at være positiv med hensyn til at indskrænke linjen i forbindelse med kommende rejsning af bynær skov. Såfremt kommunerne ikke får dette tilsagn, vil det i mange tilfælde ikke være muligt at få kommunerne til at medvirke ved rejsning af bynær skov.

De fire mest almindeligt forekommende sager, hvor styrelsen normalt ikke tillader indskrænkning af skovbyggelinjen er:

- afvisning af formelle grunde, hvorefter kommunen træffer afgørelse/afgørelser efter hovedreglen om konkret dispensation og ikke som en generel indskrænkning af linjen for et område
- særlig stor landskabelig værdi i forhold til skoven
- at der er tale om ekstensiv anvendelse (campingplads, sommerland og lignende)
- byudvikling i det åbne land uden sammenhæng med det eksisterende bymønster.